

ZGODBA

Pričevanje je napisala 17-letna Kapolobwe Chileshe (Srednja šola Mindolo, Kitwe, Zambija)

»Nepredvidljivo življenje«

Kamorkoli se ozrem, ni ničesar za kar bi bilo vredno živeti. Čas mineva, okoli mene pa vse ostaja enako. Samota me razžira dan in noč. Zdi se, kot da je bilo včeraj, ko sem izgubila oba starša. Kot ogromen kit ju je pogoltnil AIDS. Najprej je v marcu 2003 umrla moja mama. Bila je oseba, od katere sem prejela vso ljubezen, skrb in podporo. Po njeni smrti je to mesto skušal zapolniti oče.

Pet mesecev kasneje je začelo pešati tudi njegovo zdravje. Vedela sem, da je ista bolezen, ki je vzela tudi mojo mamo, načela tudi njega. Ko sem se 12. oktobra mimo sosedove hiše vračala iz šole, je moje srce za trenutek prenehalo biti. Čutila sem, da je nekaj narobe. Še preden sem prišla do hišnih vrat sem vedela, da očeta ni več. Prevzela me je grenka žalost.

Med pogrebom so bile izrečene mnoge besede. Nato so sklicali družinski sestanek, na katerem so premoženje razdelili med očetove sorodnike. Name nihče ni niti pomislil, čeprav sem bila edina dedinja zapuščine. V varstvo sta me vzela očetov najstarejši brat in njegova žena. Prvih nekaj mesecev smo dobro živeli, kmalu pa so me začeli izkoriščati. Morala sem prati kupe perila, teta pa me je prisilila, da sem pustila šolo. Čeprav sem opravljala večino gospodinjskih opravil, sem bila mnogokrat tepena. Leta 2004, ko sem dopolnila 14 let, me je stric postavil pred dejstvo, da zame ne more več skrbeti. Življenje se mi je spet postavilo na glavo. Spala sem na ulicah in prosjčila denar za hrano. Julija 2005 me je posilila tolpa starejših dečkov. Kljub vpitju in krikom na pomoč ni bilo nikogar, ki bi me rešil. Tistega dne sem jokala in upala, da se bodo stvari nekega dne obrnile na bolje.

Nekaj tednov zatem se mi je v trgovini približal očetov najboljši prijatelj, ki je bil takrat, ko je oče umiral, v tujini. Vprašal me je, kaj počnem na ulici. Ko sem mu vse razložila, me je odpeljal na kliniko Kitwe, kjer so me testirali za HIV. Vsi testi so bili negativni. Vzel me je k sebi, vendar njegovi ženi in otrokom to ni bilo niti najmanj všeč.

Leta 2006 mi je našel mesto na srednji šoli v kraju Mindolo. Čeprav živim s to družino, od njih nisem deležna ne podpore ne ljubezni, njegovi otroci pa me zasmehujejo, ker sta moja starša umrla za AIDS-om. Najhuje pri tem pa je, da me človek, moj rešitelj in edina družina, spolno zlorablja.

Čeprav imam streho nad glavo, nimam miru, saj ne vem, kaj mi bo prinesel jutrišnji dan. Misel na prihodnost me mori. Z nepredvidljivostjo življenja se soočam sama. Čisto sama.

Zgodba je nastala v okviru projekta Slovenske Karitas (»Osveščanje o HIV-u in AIDS-u ter zmanjševanje stigmatizacije med srednješolci v Zambiji). Več zgodb si lahko preberete v publikaciji »I am alone« na www.karitas.si/aids.